

Nước Mắt Em Đã Tươi Cho Hoa Quỳ Phải Không

Em ơi hoa quỳ hát / từ dưới lũng Trạm Hành. Những chiếc lá long lanh / hứng bài tình ca đẹp...lúc đó em mang giếp lộ hai gót chân son...lúc đó em khom khom / ấp hoa quỳ vào ngực...lúc đó anh từng tức: sao em không hôn anh?

Chiều, nắng chiều rớt nhanh / lên con đường trải lụa / gió và bụi cùng múa / mừng xe ngựa đi qua. Con ngựa kéo xe, già / nhưng cái bờm còn mượt / giống tóc em tha thướt / ngã trên bờ vai thon...Ôi hoa quỳ quá thơm / hay em thơm, hồng biết!

Có bao giờ anh ghét / em nhỉ, được không em? Hỡi hai con mắt đen / một trời sao sắp hiện...để con tàu mất biển / cay nghiệt hiện...nguyên hình / chạy qua ga Trạm Hành, chạy tiếp về Cầu Đất, chạy tiếp về Trại Mát / nhả từng mắc răng cưa. Ga Đà Lạt chiều mưa / Cẩm Tú Cầu ràn rụa...

Bài tình ca dang dở...từ hồi đó đến nay!

*

Em đã đi Sơn Tây / trong khi anh xa vắng. Em hái bùa núi Tản / mong gì em yêu thương? Mong gì ở Liên Khương, hoa quỳ chờ mình đó...

Anh về thời bở ngỡ. Hoa quỳ vẫn như xưa. Anh để trăm bài thơ...cảm ơn em đóng tập! Nếu anh đừng đi gấp, anh hôn em nồng nàn...

Vũ khí là Thời Gian, nó giết mình chậm chậm. Tưởng tượng em lấm tấm mái tóc bụi phấn quỳ, anh thật không muốn đi...sao thế thời lại thế? Con tàu chắc lại trễ, thôi, thế-thời-thời-thôi!

Ôi thế thời, thời thôi! Hỡi sơn hà cẩm tú! Học làm người quân tử, bao giờ, biết bao giờ? Con đường sắt răng cưa lung lay, mòn, rã rượi...Nước mắt em đã tươi cho hoa quỳ nhớ nhung...

Nước mắt em đã tươi cho hoa quỳ phải không?

Trần Văn Lệ